

Arrest

nr. 94 252 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 26 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, van Azerische origine, afkomstig uit Teheran (Iran). In 11/1389 (Perzische kalender, stemt overeen met januari/februari 2011 volgens de Gregoriaanse kalender) maakte u kennis met een jongedame, Sarah genaamd. In de gesprekken met Sarah kwam naar voren dat zij voor Mir-Hossein Moussavi en net als u voorstander van vrijheid was. U zag Sarah in totaal drie keer in persoon, een recentste keer iets voor Iraans Nieuwjaar 1390 (21/03/2011). Iets na Nieuwjaar 1390 kwam u thuis en zag u uw moeder wenen. Zij vertelde u dat het Ettelaat (Ministerie van Informatie) was langsgesproken met de boodschap dat u de eer van de

Islam bezoedelde en uw graf reeds besteld kon worden. In 03/1390 (mei/juni 2011) werd u door gewapende ordediensten in uw ouderlijke woning in Teheran gearresteerd. Ten tijde van uw arrestatie toonden de ordediensten u de tekstberichten en de telefoongesprekken die u de afgelopen periode met Sarah had gevoerd. Op dat moment wist u dat heel het gebeuren opgezet spel was van de ordediensten en dat Sarah hoogstwaarschijnlijk werkzaam was voor de autoriteiten. U werd bij uw arrestatie geblinddoekt en in een wagen gezet. Na ongeveer twee uur rijden kwamen jullie aan bij een kamer. Vanaf het moment dat u uit de wagen stapte tot het moment dat u opgesloten werd in de kamer werd u onophoudelijk geslagen. Tijdens uw verblijf in die kamer werd u ondervraagd over het feit of u lid was van de Groene Beweging, wie uw leider was, wat uw religie was en dergelijke meer. Na een maand opsluiting werd u vrijgelaten. Uw vader vermoedt dat u werd vrijgelaten opdat de ordediensten uw doen en laten zouden kunnen nagaan. In 04/1390 (juni/juli 2011) verhuisde u naar uw oom in Miyaneh (Iran). In 09/1390 (november/december 2011) verhuisden ook uw ouders en de rest van uw gezin naar Miyaneh. Ongeveer een week na de verhuis van uw ouders was u rond 14 uur op weg naar uw werk toen een grijze Peugeot 207 met getinte ruiten naast u kwam staan. De chauffeur vroeg u of u een architect/plannentekenaar kende. Daar dit het beroep van uw vader is en uw vader op dat moment op het werk was, stelde u de chauffeur voor samen met hem naar uw vader te gaan. U stapte in de wagen en jullie vertrokken. Een straat verder remde de wagen ineens en stapten langs beide kanten personen in. De chauffeur zette de autoradio luider zodat niemand u kon horen roepen en jullie reden weg. Onderweg stopte de wagen en werd u door uw belagers verkracht. Nadien werd u geblinddoekt en reden uw belagers met u terug naar de kamer waar u in 03/1390 reeds werd vastgehouden. Tijdens uw detentie werd u verplicht een blanco blad te ondertekenen waarop bovenaan een stempel van het Ministerie van Justitie was aangebracht. Tevens werden uw vingerafdrukken genomen. Wederom werd u ondervraagd over allerhande zaken zoals lidmaatschap van de Groene Beweging, waar u alcohol kocht, waar in Teheran men terecht kan voor het plaatsen van een tattoo, wie van uw vrienden deelnam aan manifestaties tegen het regime... Tijdens uw ondervragingen werd u meermaals hardhandig aangepakt. Na een drietal weken werd u terug vrijgelaten door de ordediensten. Tevens haalde u aan in Iran een vijf- tot zevental keer gearresteerd te zijn door de ordediensten wegens uw tatoeages, omdat u uw haar had opgemaakt, alcohol dronk en omging met jongedames. U vermoedt dat de ordediensten iets tegen u hebben omdat u alcohol drinkt en met meisjes omgaat. Als straf voor de net vernoemde arrestaties diende u het sanitair van de moskee te kuisen om uw zonden te verminderen. Na uw vrijlating van uw recentste, drie weken durende, detentie besloot u met uw familie dat het beter was voor u het land te verlaten. In 10 of 11/1390 (december 2011/februari 2012) verliet u Iran en reisde u via Turkije (waar u 20 of 21 dagen bij uw neef K. M. {..} in Istanbul verbleef) naar België, waar u op 5 maart 2012 een asielaanvraag indiende. Na uw vertrek zijn de autoriteiten nog tweemaal naar de woning van uw ouders in Miyaneh geweest om u te spreken, waarop uw vader repliceerde dat hij niet wist waar u zich bevond. Bij een eventuele terugkeer naar Iran vreest u problemen met uw autoriteiten naar aanleiding van dat blanco blad dat u diende te ondertekenen tijdens uw recentste detentie.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u een fax van de volgende documenten neer: een aantal lidkaarten van de periode dat u nog voetbal speelde in Iran; uw schoolkaart; enkele pagina's van de shenasnamehs (geboorteboekjes) van uw ouders; en een attest d.d. 2/5/1389 (24/6/2010) van de politie gericht aan de gemeentediensten ter confirmatie van uw shenasnamehnummer.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat er met rede een aantal vragen kunnen worden gesteld bij de door u aangehaalde vluchtroute en de daarbij gebruikte reisdocumenten. Zo moet worden vastgesteld dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel aanbracht 2 dagen te voet en met een vrachtwagen te hebben gereisd, en verder dat u drie dagen bij uw neef in Istanbul heeft verbleven tijdens uw reis (Verklaring DVZ, vraag 35). Tijdens uw gehoor d.d. 3 augustus 2012 op de zetel van het Commissariaat-generaal bracht u dan weer een zeer gedetailleerd reisverhaal, waarbij gebruik werd gemaakt van meerdere wagens en meerdere vrachtwagens en stelde u dat u 20 of 21 dagen bij uw neef in Istanbul verbleef. Voorts verklaarde u op 3 augustus 2012 dat u uw shenasnameh (geboorteboekje) kwijtspeelde toen u tijdens uw reis diende te vluchten voor een controle. Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u echter dat u uw shenasnameh had achtergelaten bij uw ouders thuis in Iran (Verklaring DVZ, vraag 21. CGVS, p. 8-13). U verklaarde bij het Commissariaat-generaal verder dat u tijdens uw reis in het bezit werd gesteld van een Iraans paspoort,

maar u kon geen informatie verschaffen over de identiteit in het paspoort (CGVS, p. 10). Voorgaande vaststellingen zetten de waarachtigheid van de door u beweerde afgelegde reisroute onder druk, wekken de indruk dat u bewust identiteitsdocumenten achterhoudt en zijn daarenboven nefast voor uw algemene geloofwaardigheid. Ook het feit dat u tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken aanvankelijk aangaf minderjarige te zijn komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.

Voorts dient te worden vastgesteld dat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag zoals u het uiteenzette op de zetel van het Commissariaat-generaal d.d. 3 augustus 2012 daar er meerdere flagrante tegenstrijdigheden zijn met het relaas dat u uiteenzette in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 april 2012. Tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u Iran verlaten te hebben omdat u zowel in Teheran als in Miyaneh problemen kende met de broers van Sarah daar haar broers er u van beschuldigden dat u en Sarah een relatie hadden, terwijl het in feite om een loutere vriendschap ging. U verklaarde verder bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u en uw familie bijna dagelijks bedreigingen kregen van de broers van Sarah, dat u eens door hen met een mes aan uw hoofd werd verwond en dat u door hen werd verkracht. U stelde er verder dat u er een aantal keer aan dacht klacht neer te leggen bij de politie, maar dat uw familie ingeval van een politieklacht schrik had voor verdere gevolgen daar Sarahs broers Islamisten waren. U verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken voorts nooit te zijn gearresteerd en geen problemen met uw autoriteiten te hebben gekend (DVZ, vragenlijst CGVS, p. 1-3). Tijdens uw gehoor d.d. 3 augustus 2012 op de zetel van het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat de zogezegde broers van Sarah in feite leden van de ordediensten waren en alles een opgezet spel uitgaande van de autoriteiten was. Bij uw arrestatie in 03/1390 lieten de ordediensten u immers uw tekstberichten zien die u aan Sarah had gestuurd. U verklaarde verder dat u door de ordediensten tweemaal werd gearresteerd en in illegale detentie werd geplaatst. Voorts stelde u na Nieuwjaar 1390 uitdrukkelijk te weten dat het Ettelaat naar uw ouderlijke woonst was geweest en uw moeder bedreigde. Uit uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt aldus duidelijk dat u in Iran ervan op de hoogte was dat uw beweerde problemen problemen met uw autoriteiten waren. Geconfronteerd met voornoemde tegenstrijdigheden in uw relaas en het feit dat u reeds in Iran ervan op de hoogte was dat u uw beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten kende, kwam u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal niet verder dan dat u deze feiten ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft aangehaald omdat men u aldaar enkel zou hebben gevraagd of u misdadiger was en gearresteerd werd (CGVS, p. 17). Deze uitleg is echter geenszins afdoende, daar hij niets afdoet aan de vaststelling dat u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken tijdens het uiteenzetten van uw asielmotieven op geen enkel moment heeft aangebracht dat de broers van Sarah leden van de ordediensten waren en alles opgezet spel was, ondanks dat u van die zaken klaarblijkelijk reeds op de hoogte was in Iran ten tijde van uw arrestaties, welke u evenmin ter sprake bracht bij Dienst Vreemdelingenzaken. Het gaat hier immers om een essentieel aspect van uw asielaanvraag en bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken werd u uitdrukkelijk geadviseerd steeds de waarheid te vertellen alsook de voornaamste feiten of elementen aan te halen waarom u Iran heeft verlaten en bij terugkeer problemen vreest of riskeert. Overigens werd u na het uiteenzetten van uw asielmotieven bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog expliciet gevraagd of u, behalve de problemen met de broers van Sarah die u reeds schetste, in Iran nog andere problemen kende, in het bijzonder met uw autoriteiten, medeburgers of van algemene aard, en antwoordde u op deze vragen ontkennend (DVZ, vragenlijst CGVS, p. 3). De verklaringen die u op de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde werden u bovendien in het Farsi voorgelezen en u heeft ze voor akkoord ondertekend. Voorgaande inconsistenties zijn dermate fundamenteel dat geen enkel geloof meer kan worden gehecht aan de door u op het Commissariaat-generaal geschetste vluchtmotieven.

Wat betreft uw beweerde arrestaties naar aanleiding van uw alcoholconsumptie, uw haardracht, omgang met het vrouwelijk geslacht of uw zichtbare tatoeages – arrestaties waarvan de geloofwaardigheid, gelet op uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken nooit te zijn gearresteerd, eveneens ernstig onder druk staat – moet worden opgemerkt dat, aangezien u voor dergelijke feiten enkel eens veroordeeld werd tot het poetsen van het sanitair van de moskee, voornoemde feiten onvoldoende ernstig zijn om gelijkgesteld te worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch met het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming (DVZ, vragenlijst CGVS, p. 2; CGVS, p. 14).

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande beslissing te wijzigen. Zij bevatten immers louter persoonsgegevens (van uzelf en uw ouders) en informatie met betrekking tot uw studies en hobby, die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

2.1.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.2. Waar verzoeker betoogt dat zijn levenswijze, namelijk zijn atheïstische overtuiging en biseksualiteit, onverenigbaar zijn met de religieuze beginselen van de islamitische republiek Iran, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift voor het eerst melding maakt van zijn biseksuele geaardheid, waardoor er dan ook weinig geloof aan kan worden gehecht. Het niet vermelden van een dergelijk belangrijk element tijdens zijn verhoren, terwijl hij verklaarde problemen te hebben omwille van zijn levensstijl, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Tevens laat verzoeker na dit in concreto uit te werken. Waar verzoeker voor het overige zijn asielrelaas in essentie herhaalt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe zij, zoals verder blijkt, in gebreke blijft.

2.1.3. Inzake de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, stelt verzoeker dat de vragenlijst, die voor de Dienst Vreemdelingenzaken wordt ingevuld, bedoeld is om zich een eerste gedachte te maken betreffende de motieven van de vlucht uit het land van herkomst, en er bij die gelegenheid inderdaad wordt verteld dat deze kan worden aangevuld tijdens het verhoor voor de commissaris-generaal. Hij stelt dat het niet past beide documenten tegen elkaar uit te spelen, wanneer de tweede verklaring geacht wordt een aanvulling te zijn. Hij stelt dat hem geen gelegenheid werd gegeven om uit te breiden tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

2.1.4. Waar verzoeker stelt dat hij zijn verhaal kort moest houden, wijst de Raad erop dat het feit dat het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken korter is dan dat voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel

redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële gegevens zoals het hebben van problemen met de overheid en het element dat de broers van S. bij de overheid werkten, in het vervolgingsrelaas zou vermelden. Uit de vragenlijst van het CGVS blijkt ook duidelijk dat aan verzoeker meerdere malen de vraag werd gesteld of hij problemen had met de autoriteiten (Vragenlijst, vraag 3.1., 3.2. en 8), zodat zijn betoog niet de kans gekregen te hebben uit te breiden over zijn problemen, geen grondslag vindt in de stukken van het administratief dossier.

Dat het niet zou passen om verzoekers verklaringen onderling te vergelijken, kan voorts niet worden aangenomen. Het vergelijken van verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en de commissaris-generaal, is immers een nuttige methode is om de waarachtigheid van feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij eensluidende verklaringen kan afleggen over gebeurtenissen die de kern van hun asielrelaas uitmaken. Het gegeven dat verzoeker hierin niet slaagt, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.1.5. Inzake de vastgestelde vaagheden, stelt verzoeker dat deze geen cruciale elementen of personen betreffen en dat dit niet wegneemt dat hij wel degelijk gevaar loopt omwille van mishandelingen en bedreigingen. Hij stelt dat er niet mag worden verwacht dat hij foutloos kan antwoorden op alle vragen die hem tijdens het gehoor werden gesteld, gezien de spanning en de vrees voor een onbekende tolk in wie hij geen vertrouwen heeft. Het feit dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig overkomt met betrekking tot bepaalde aspecten betekent nog niet dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker stelt dat de verwerende partij teveel belang hecht aan de letterlijke tekst van een verklaring. Hij stelt dat het verhoorverslag hem na het verhoor niet werd voorgelezen en hij er geen inzage van kreeg, zodat hij niet de gelegenheid had om eventuele onnauwkeurigheden of foutieve opnames te corrigeren. Verzoeker meent dan ook dat dit gehoorverslag hem niet letterlijk tegengesteld kan worden.

2.1.6. Elke asielzoeker staat onder een zekere spanning doch van hem kan verwacht worden dat hij zijn relaas op een coherent, correcte en zo gedetailleerd mogelijke manier uiteenzet ten aanzien van de asielinstanties van het land waar hij om bescherming vraagt, zeker voor wat betreft belangrijke gebeurtenissen zoals zijn beweerde arrestaties.

Waar verzoeker stelt dat hij de vreemde tolk vreesde en wantrouwde, wijst de Raad erop dat tijdens het verhoor aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en waarbij werd meegedeeld dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Aan verzoeker werd tevens meegedeeld dat de tolk een neutraal persoon is die geen invloed heeft op de beslissing (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p 1-2). Verzoeker kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf (gehoorverslag CGVS, stuk 2, p 20). Integendeel, verzoeker verklaarde dat hij alles goed begrepen heeft en dat hij de tolk ook goed begrepen heeft (gehoorverslag CGVS, stuk 2, p. 20). Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt over een moeizame relatie met de tolk. De Raad oordeelt dat het a posteriori argument van verzoeker geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat het gehoor op een normale wijze is verlopen en waaruit hoegenaamd geen problemen met de tolk blijken. Verzoeker laat ook na uiteen te zetten waar er zich concrete problemen zouden hebben voorgedaan.

Dat verzoeker de tolk zou wantrouwen doet bovendien niets af aan de verplichting die op de kandidaat-vluchteling rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364). Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst.

Waar verzoeker stelt dat het gehoorverslag niet werd voorgelezen, waardoor hij niet de kans zou hebben gehad om eventuele onnauwkeurigheden of foutieve opnames te corrigeren, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker tijdens zijn verhoor werd bijgestaan door zijn advocaat en dat op het einde van het verhoor zowel verzoeker als zijn advocaat de kans werd gegeven om nog iets toe te voegen en om eventuele problemen te melden (Gehoorverslag p 20). Uit het gehoorverslag blijkt dat zowel verzoeker als zijn advocaat van deze kans gebruik hebben gemaakt. Het gehoorverslag op het

Commissariaat-generaal wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hetgeen in het verhoorverslag werd neergeschreven op een andere manier door hem werd gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens, wat hij evenwel nalaat te doen.

Waar verzoeker stelt dat hij geen inzage heeft gekregen van het gehoorverslag, wijst de Raad erop dat uit de stukken van het administratief dossier wel degelijk blijkt dat verzoeker succesvol gebruik heeft gemaakt van zijn inzagerecht (administratief dossier, stuk 1, brief 27 augustus 2012), zodat verzoekers kritiek grondslag mist.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk waarom geen geloof gehecht wordt aan verzoekers verklaringen. De vastgestelde tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeker zijn dermate flagrant dat deze terecht afbreuk doen aan de algehele geloofwaardigheid ervan.

2.1.7. Verzoeker stelt verder dat een aantal van zijn verklaringen tegen hem gebruikt worden, terwijl tijdens het gehoor geen verdere uitleg werd gevraagd. Hij stelt dat de bestreden beslissing een vermoeden van kwade trouw schept en herhaalt dat er een overdreven belang wordt gehecht aan mogelijke onnauwkeurigheden in zijn verklaringen. Verzoeker citeert dienaangaande een passage uit de aanbevelingen van het UNHCR vervat in een "Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims". Verzoeker stelt dat ook mensen die niet effectief zouden vervolgd worden, maar die een gerechtvaardigde angst hebben voor een onredelijke behandeling, moeten erkend worden als vluchteling.

2.1.8. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is geen rechtsprekend orgaan en geen enkele wettelijke bepaling verplicht de commissaris-generaal de asielzoeker attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen, de bestuurde uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren. Verzoeker kan derhalve niet op ontvankelijke wijze aanvoeren dat zijn verhoor niet tegensprekelijk was (RvS, 18 maart 2005, nr. 142.379). Voorts blijkt dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij er een vragenlijst voor de commissaris-generaal invulde en dat hij op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord op 3 augustus 2012. Derhalve heeft verzoeker ruimschoots de kans gehad zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen.

Waar verzoeker stelt dat teveel ingegaan wordt op onnauwkeurigheden in zijn verklaringen, wijst de Raad er nogmaals op dat in het relaas geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). In casu heeft verzoeker tegenstrijdige verklaringen afgelegd omtrent zijn reisweg en vervolging door de overheid in Iran, hetgeen bezwaarlijk een detail of onnauwkeurigheid kan genoemd worden, en waarvan aldus redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, te meer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in de vastgestelde tegenstrijdigheden in een ander daglicht te plaatsen en zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Waar verzoeker nog beweert dat de door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden te verklaren zijn aan de door hem opgelopen trauma's stelt de Raad vast dat verzoeker deze blote bewering niet ondersteunt met een psychologisch of medisch attest waaruit blijkt dat zijn cognitief geheugen is aangetast waardoor het hem onmogelijk zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoeker legt desbetreffend geen enkel bewijs voor.

2.1.9. De Raad benadrukt tenslotte nog dat de vrees voor vervolging niet alleen subjectief bij verzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Van de verzoekende partij wordt immers verwacht dat hij de vrees voor vervolging op concrete wijze aannemelijk maakt. Loutere veronderstellingen of vermoedens volstaan bijgevolg niet.

2.1.20. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker herhaalt in essentie zijn asielmotieven en meent bij terugkeer onmenselijke en vernederende behandeling te zullen ondergaan. Verzoeker verwijst voorts naar de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit volgens hem blijkt dat er een ernstig gevaar bestaat van onverdraagzaamheid vanwege de Iraanse autoriteiten.

2.2.1. De Raad wijst verzoeker er op dat, zoals reeds werd vastgesteld – zie bespreking eerste middel – zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. Waar verzoeker verwijst naar de achtergrondinformatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, met name het antwoorddocument IR2012-001w (stuk 15), wijst de Raad er op dat de commissaris-generaal wat betreft verzoekers tatoeages omstandig gemotiveerd heeft waarom dit onvoldoende is om een vrees voor vervolging of het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Uit deze informatie blijkt bovendien dat het hebben van tatoeages in Iran niet strafbaar is. Evenmin zijn zaken gekend van personen die zouden zijn aangeklaagd enkel en alleen omwille van het hebben van tatoeages met religieuze of politieke symbolen. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De informatie waarnaar verzoeker verwijst en die reeds in voorgaande paragraaf werd besproken toont geen situatie waarvan sprake in artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet aan.

2.2.2. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.3. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER